

A bölények kipusztulása

(Versek egy ciklusból)

A régi időkről mesélsz,

egy deresedő hajú indián,
amelyben egy gyönyörű szép nő a főszereplő (a fotók alapján),
anyád, nem csoda, ha apád azonnal belehabarodik
és villámgyorsan elveszi, míg nem késő,
ha így történik egyáltalán, persze,

mert akit a gyerekindián ismer meg anyjaként,
már nem az a fotókon látható színésznő-típus, meglehet,
akkoriban, ha az, ha olyan, akkor sem vennéd észre,

egy szigorú, sziklakemény nőt ismersz,
aki azért nagyon tud szeretni, is, téged biztosan,
bár apád véleményét soha nem tudod meg a színésznő-kérdésről,
és idős korára anyád, amit nem ér meg,
igazi indián asszony lehetett volna,

egyre jobban kezd hasonlítani nagyanyádra,
egyre erősödnek finom vonásai mögött
a földmély ráncok,

sose érted, mi lehet a baja anyádnak,
nem mondja el, hiába kérdezed,
de hát egy fiatal indián harcos semmit sem értene abból,
ami neki fáj, valószínűleg nagyon, most,
hogy lassan közelítesz anyád halálának kora felé,

és lassan utoléred már az élettörténetében is,
bár egyelőre csak egy válás és két család van mögötted,
egyre inkább át tudod érezni,

mi lehetett a baj, miért kezd el kényszeresen és nem jól inni,
gyógyszerezni magát, távolítani a valóságot, leginkább a problémákat,
ami miatt aztán felborul az ok és az okozat közötti billenékeny logika,
a láthatatlan határsáv megsérül, amiért nyugdíjba kell mennie,
mert látják a kollégák is, hogy épül lefele nem is olyan lassan,

vagy azért épül le viszonylag gyorsan, mert látja,
nincs már feladata, nem kell már a munkahelyén sem,
egyedül érzi magát rettenetesen, élete szétverve, romokban,
a munkájára nincs szükség, a gyerekei nagyjából felnőttek,
ha nem is felnőttek még, egyedül van, mint a szomorú,
önmagukat száműzött angyali lények mindig a földi életben,

és semmilyen terelő hadművelet nem jön be neki,
csak ül otthon, vagy inkább fekszik a kanapén,
nézi a tévét, de nem nagyon látja, nem érdekli,
csak megy a műsor, ne legyen olyan nagy a csend,
és ezt a magányosságérzést az elviselhetetlen hangú
fehér spitz sem tudja enyhíteni,

mindig ugyanazon gondolkozol, hogy ilyennek kell-e lennie az életnek,
vagy lehetne-e másmilyen is, de anyád egyre inkább beletörődik abba,
ami van, lesz aztán egy titkos hódolója is, aki néha jelentkezik,
néha meglátogatja, hívogatja anyádat, el akarja vinni magához,
a titkos kastélyába, de sajnos, már időn túlról érkezik a megmentő,

ha mindez igaz persze, legalább ez megadatik neki, egy titkos hódoló,
bár soha nem látja senki ezt a férfit, anyád leírja, milyen, hihető,
nem jut eszedbe, hogy esetleg csak kitalálja mindezt,
csak jóval később.

Csak jóval később

jössz rá, éled át magad is,
milyen lehetett nekik akkor, a szüleidnek,
együtt és aztán majd külön,
mivel hasonló helyzetben vagy épp,
amiben minden emberi lény lehet,
ha elég érzékeny és túlzottan odafigyel magára,
amikor megéli, hogy egyedül van ebben a világban,

bármilyen illúziókkal is kecsegtette magát,
bármivel is próbálta elterelni saját figyelmét,
ott lovagol egyedül a prérin, és érzi,
mielőtt nagyon elkezdené magát sajnálni,
hogy ez azért nem rossz, ez jó, lobog a haja,
tökéletesen szabad,

és persze, hogy ez szomorú is, mert elkülöníti a többiektől,
és mert ez a szabadság megváltoztat valamit benne,
ez a szabadság ad erőt neki, reményt,
a reménnyel pedig soha sincs egyedül az ember,
meg kell találja önmagát, de mélyebben
átérzi saját gyökereit is, mint eddig valaha,
aztán lassan az önsajnálathelyett
kíváncsi lesz,

mindig is szeretted volna megkérdezni a szüleidet,
hogy mi volt a baj, de nem merted, halogattad,
gondoltad, hátha véletlenül kiderül, elmondják maguktól,
de nem derült ki és már nem is fogod megtudni a közvetlen okokat,
pedig ez most jobban izgat, mint valaha,

ezért aztán ki kell találni a történéseket, mindabból, amit tudsz,
és nyilvánvalóan saját hibáid miatt jutsz hasonló helyzetbe,
pedig egész életedben ezt az egyet szeretted volna biztosan elkerülni,
szüleid hibáit megismételni,

de hát éppen a préri szabadságának szeretete űz,
terel ebbe az irányba, szüleid sorsa felé,
féktelen szabadságvágyad és hibáid erre predesztinálnak,

és nagy kérdés, hogy hiba-e végül, hogy elváltak,
vagy hogy összeházasodtak,

és hogy nem a hibáinkból tanulhatunk-e mindig legtöbbet,
ehhez persze akarni kell tanulni,
ami egyáltalán nem biztos, hogy sikerül,
marad hát legtöbbször a gyengeség,
vagyis a gyűlölet és bosszúállás, betartás a másiknak,
ami pontosan jelzi, hogy végül mégsem sikerült tanulni a hibáinkból,
íme az ember, a szülők hagyatékával hátizsákjában, tessék,

így kezdődhet újra a történet, tessék végre rendesen megoldani,
mert valakinek majd meg kell oldania, változtatnia mindezt,
a sértettséget, sértődést, hogy valamiért
– nyilván a másikat okolva elsősorban – nem sikerült,
megint, nem sikerül legyőzniük önmagukat,
önmagukban az emberit, ahogy neked se,
de igyekszel mielőbb észhez térni,

és eljutsz a végső pontig addigi életed társával és megrémülsz,
hogy nem ezt akartad, hogyan és miért és mikor jutottatok idáig,
korábban is súroltátok már néhányszor a tűréshatárt,
de amikor a szakadék fölött megállsz,
megérzed a mélység hideg leheletét, és visszalépsz,
vagy nem, de most már késő,

hiába nagyon fontos számodra ez a kapcsolat,
legalább mindaz, ami mögöttetek van, menteni kell,
de ez a jelenben nagyon nehéz,

még meg akarod menteni a jövőt, ha lehet,
görcsösen, makacsul, ahogy a férfielemek mindig,
nem akarsz úgy járni, mint a szüleid,
és folyton azt kérdezed magadtól,
hogy megteszel-e mindent ennek érdekében,

kérdőjel természetesen, és hiába hiszel benne, hogy igen,
az már kevés, látod a saját hibáidat, és az övét is,
a vélt hibákat legalábbis, az addigi életed társáét,
ami egyáltalán nem vigasz, inkább megnyugtató,
így talán könnyebb elviselni a sajátot,
megbocsátani a másoknak, de előtte
magadnak is,

ezeket is kérdezed magadtól, és egyelőre annak is örülsz,
hogy legalább már kérdezni tudsz,
egészen pontosan látod saját gyengeségeidet,
de lesz-e elég erőd megküzdeni vele,
és mindez elég lesz-e a folyamat megállításához,
újabb kérdőjelek persze, a kitartásodban biztos lehetsz,
semmi másod nincs és nem is volt soha,
lesz.

Lőrincz Zsuzsa: *Pomona*, 2016–2017, drót